

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-139/17-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članova vijeća, te sudske savjetnice Marijane Čuk Kostrec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj dana 27. rujna 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, KLASA: UP/II-008-07/17-01/275, URBROJ: 401-01/04-17-4 od 13. lipnja 2017.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Općinskog državnog odvjetništva u Bjelovaru, broj: PPI-DO-11/2017 od 27. ožujka 2017., kojim je odbijen zahtjev tužitelja temeljem članka 23. stavka 5. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15. - dalje: ZPPI), obzirom da prvostupanjsko tijelo smatra da traženi podaci ne postoje kao gotovi i prikupljeni podaci, pa ne predstavljaju informaciju u smislu članka 5. ZPPI-a.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi koje informacije je zatražio od tijela javne vlasti te smatra da je počinjena povreda odredbe članka 115. stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.-dalje u tekstu: ZUP), zbog nemogućnosti tužitelja očitovati se o činjenicama, okolnostima i pravnim pitanjima važnim za rješavanje upravne stvari, te počinjena povreda odredaba ZUP-a i to članka 30., 51. i 52. Navodi da je istovrsni zahtjev uputio drugim općinskim državnim odvjetništvima (u Varaždinu, Čakovcu, Koprivnici), Županijskom državnom odvjetništvu u Varaždinu od kojih je dobio pravovremenu i potpunu informaciju, pa zaključuje da takva informacija postoji ili bi trebala postojati kod tijela javne vlasti. Tužitelj smatra da je opširno obrazloženje drugostupanjskog rješenja ali u cijelosti paušalno čime je povrijeđen članak 98. stavak 5. ZUP-a, te pogrešno primijenjeno materijalno pravo osobito u odnosu na članak 23. stavak 5. točku 4. ZPPI-a, pred prvostupanjskim i drugostupanjskim tijelom.

Predlaže ovom Sudu da usvoji tužbu i poništi rješenje tuženika i rješenje tijela javne vlasti.

U odgovoru na tužbu tuženik tužbene navode ocjenjuje neosnovanim te navodi da je uvidom u osporeno rješenje tuženika moguće utvrditi kako se temelji na činjenicama utvrđenim u prvostupanjskom postupku, a obrazloženju je detaljno pa se ne radi o povredi odredaba članka 115. stavka 3. i članka 98. stavka 5. ZUP-a. Iz razloga što je utvrđeno da državna odvjetništva ne vode informaciju na način na koji tužitelj traži, odnosno da bi za udovoljavanje zahtjevu tužitelja trebalo pregledati sve spise u razdoblju od tri godine, očito je da se u konkretnom slučaju ne radi o informaciji u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a, pa je temeljem članka 23. stavka 5. točke 4. ZPPI-a, trebalo potvrditi prvostupanjsko rješenje kojim je odbijen zahtjev za pristup informacijama tužitelja. Navodi da tuženik ne može nalagati tijelu da za žalitelja izrađuje analizu vlastitog postupanja, a što jasno potvrđuje činjenica da tužitelj traži navedene informacije po kvartalima, niti može nalagati prvostupanjskom tijelu da vodi evidenciju za koju ne postoji obveza vođenja sukladno pozitivnim propisima. To što su pojedina državna odvjetništva, koja tužitelj navodi u tužbi tužitelju izrađivala tražene informacije ne znači da je u konkretnom slučaju i tijelo u ovom slučaju bilo dužno postupiti na navedeni način, posebno stoga što upravni postupak ne poznaje institut presedana koji bi obvezivao javnopravna tijela u sličnim situacijama.

Navodi da se ovdje radi o upravnoj stvari u kojoj nije bilo obveze provođenja ispitnog postupka u smislu članka 51. ZUP-a, jer se ne radi o stvari u kojoj sudjeluju dvije ili više stranaka s protivnim interesima. Također smatra da se odredba članka 30. stavak 2. ZUP-a odnosi na upravne postupke u kojima postoji obveza provođenja ispitnog postupka, pa je bilo moguće provesti postupak bez prethodnog izjašnjavanja stranke. U konkretnom slučaju prvostupanjsko tijelo je neposredno rješavalo upravnu stvar s obzirom da je na temelju službene evidencije, odnosno upisnika koje tijelo vodi sukladno Poslovniku državnog odvjetništva (Narodne novine, broj 5/14., 123/15.), utvrdilo da se informacije ne izrađuju na način kako je to tužitelj tražio, radi čega je odbijena žalba tužitelja i potvrđeno rješenje prvostupanjskog tijela.

Uz to navodi da je Visoki upravni sud Republike Hrvatske u presudi broj: UsII-1/16-12 od 18. travnja 2016., zauzeo stajalište da tijelo javne vlasti nema obvezu grupiranja podataka prema vrsti ili nekom drugom kriteriju, već je dužno omogućiti pristup već gotovoj informaciji, čime je potvrdio stajalište Povjerenika za informacije koje je izneseno i u osporenom rješenju sukladno navedenoj odluci Visokog upravnog suda Republike Hrvatske.

Predlaže stoga ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja.

U očitovanju na odgovor tuženika tužitelj u bitnom navodi da je tražio od tijela javne vlasti podatke iz upisnika koje vodi tijelo javne vlasti, pri čemu je naveo da se informacija može dostaviti poštom ili e-mailom ili omogućiti pristup onoj dokumentaciji odnosno preslici iz koje proizlaze podaci koje traži za pristup informacijama, odnosno presliku više postojećih informacija odnosno dokumenata iz kojih bi samostalno obradom došao do traženih informacija, pa je u cijelosti neosnovano odbijen zahtjev za pristup informacijama obzirom na način vođenja upisnika kaznenih prijavi i upisnik raznih kaznenih podnesaka u kazneno pravnim postupcima općinskih i županijskih državnih odvjetništava. I dalje navodi da je trebalo provesti poseban dokazni postupak i primijeniti procesna načela – izjašnjavanja stranke, te prava i dužnosti stranke u ispitnom postupku, kao i u žalbenom postupku. Općenito smatra kada upravno tijelo do donošenja meritorne odluke provodi uvid u drugi predmet istog tijela, te se poziva na neke činjenice utvrđene u drugom predmetu, o tim utvrđenim činjenicama mora dati mogućnost očitovanja svim strankama u postupku. Konkretno, nakon što je drugostupanjsko tijelo provelo uvid u spis predmeta pod KLASOM: UP/II-008-07/17-01/316 bilo je potrebno prije donošenja meritorne odluke izvijestiti stranku o činjenicama koje je utvrdilo, a smatra ih relevantnim za donošenje odluke u predmetu.

Tužba nije osnovana.

Razmatrajući pravna i činjenična pitanja primjenom članka 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima – Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), Sud je

tužbeni zahtjev ocijenio neosnovanim.

U ovom upravnom sporu sporno je zahtijeva li tužitelj pravo na pristup informacijama koje udovoljavaju pojmu informacije određenom člankom 5. točkom 3. ZPPI-a ili se zahtjev odnosi na izradu analiza i izvješća, odnosno stvaranje nove informacije, zbog čega se takav zahtjev ne smatra zahtjevom za pristup informacijama (članak 18. stavak 5. ZPPI-a). Stoga je sporno je li zahtjev zakonito odbijen prvostupanjskim rješenjem tijela javne vlasti sukladno odredbi članka 23. stavka 5. točke 4. ZPPI-a, dakle sporna je primjena prava, pa je Sud na temelju članka 36. točke 4. ZUS-a, spor riješio bez rasprave.

Zahtjevom za pravo na pristup informacijama od 12. ožujka 2017. tužitelj je zatražio po kvartalima za razdoblje 2014., 2015. i 2016. slijedeće informacije: koliko je tijelo javne vlasti zaprimilo pritužbi/zahtjeva o davanju obavijesti o poduzetim radnjama povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu; koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da podноситelju pritužbe dostavi zatraženu obavijest o poduzetim radnjama; koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da u primjerenom roku poduzme radnje koje je trebalo poduzeti; i koliko je tijelo javne vlasti donijelo odluka povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu zaprimljene u određenom kvartalu u roku I) do šest mjeseci, II) u roku od šest do 12 mjeseci, III) u roku preko 12 mjeseci ili IV) uopće do 31. siječnja 2017. nije donijelo odluku te V) u koliko slučajeva je viši državni odvjetnik donio odluku kojom nalaže donošenje odluka u određenom roku.

Zahtjevom se dakle traže podaci vezani uz provedbu odredbi članka 206a. i 206 b. ZKP-a i postupanja po kaznenim prijavama odnosno dojavama o počinjenom kaznenom djelu. Tuženik je radi primjene navedenih odredbi i ocjenjujući zakonitost prvostupanjskog rješenja, analizom upisnika koji se vode na temelju Zakona o državnom odvjetništvu (Narodne novine, broj 76/09., 153/09., 116/10., 145/10., 57/11., 130/11., 72/13., 148/13., 33/15. i 82/15.) i Poslovnika Državnog odvjetništva (Narodne novine, broj 5/14. i 123/15.) prihvatio pravilnom ocjenu prvostupanjskog tijela kako bi za dobivanje traženih informacija bilo potrebno izvršiti uvid u svaki pojedini spis te obraditi i analizirati dobivene podatke odnosno ocijenio je zakonitim stajalište prvostupanjskog tijela da se zahtijeva stvaranje nove informacije budući da traženi podaci ne postoje kao gotove informacije. Na temelju navedenog materijalnog prava i u vezi s tim prihvaćajući činjenična utvrđenja iz prvostupanjskog postupka, a sukladno ovlaštenju iz članka 116. stavka 1. točke 1. ZUP-a odbio je žalbu protiv prvostupanjskog rješenja kojim je sukladno odredbi članka 23. stavka 5. točke 4. odbijen zahtjev za pravo na pristup informacijama jer je tražena informacija koja se ne smatra informacijom u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a.

Činjenica da su neka Općinska državna odvjetništva postupila po zahtjevu tužitelja te prikupila i obradila tražene informacije ne utječe na drugačije rješavanje ove stvari, jer se prema ranije navedenoj odredbi članka 18. stavka 5. ZPPI-a zahtjev kojim se traži izrada analiza i izvješća, odnosno stvaranje nove informacije, ne smatra zahtjevom za pristup informacijama.

To što je tuženik u drugom predmetu ostvarivanja prava na pristup informacijama izvršio uvid u način vođenja podataka drugog tijela javne vlasti (Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu), prema ocjeni ovog suda nema značenje provođenja ispitnog postupka u smislu odredbe članka 51. ZUP-a niti izvođenja dokaza radi utvrđivanja činjeničnog stanja u smislu odredbe članka 58. stavka 1. ZUP-a, u kojem slučaju bi tužitelj trebao imati na raspolaganju ZUP-om propisana procesna jamstva na koja se poziva u tužbi.

Pozivanje tužitelja na stajalište tuženika kako se podноситelju zahtjeva za pravo na pristup informacijama trebaju dostaviti podaci kojima tijelo javne vlasti raspolaže, a koje onda podnositelj može sam obraditi, nije primjenjivo u ovom predmetu, jer iz provedenog postupka proizlazi da ni podaci obradom kojih bi tužitelj dobio zahtijevane informacije ne postoje kao gotov podatak, nego je i za to potrebno izvršiti uvid u svaki pojedinačni spis pa podatke izlučiti iz svakog pojedinog

spisa. Ovakvo stajalište već je izneseno u odlukama ovog Suda u predmetima istog tužitelja.

Slijedom izloženog Sud je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, tužbeni zahtjev kao neosnovan odbio.

U Zagrebu 27. rujna 2017.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.